

C:\Users\Plazma\Desktop\303\Paul_Williams-Tak_už_se_pus't.PDB

PDB Name: Paul Williams-Tak už se pus't
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.8.2002
Modification Date: 1.8.2002
Last Backup Date: 1.8.2002
Modification Number: 32

Paul Williams

TAK UŽ SE PUSTĚ

PROLOG

Všechny úvahy a myšlenky o svobodě vycházejí z nesvobody pozemského člověka.

Lidstvo spěchající bez nadechnutí hledá důvod své existence zde na zemi, ve svém okolí, v hmotě, kterou rozřezává, měří a váží. Jak rád by už tyto akta uzavřel a opatřil razítkem PROZKOUMÁNO!

Člověk však nachází svůj původ v sobě a jeho bytí sestává z cesty k Bohu, tedy k sobě samému. Teprve v náručí Boží opouští svůj polární svět a zakouší rajskou jednotu.

Večer uléháš na lože a předpokládáš jaksi automaticky, že ráno zase vstaneš. Někteří, ještě než vstoupí do Hypnovy říše, si přejí, aby příští den byl lepší předešlého. Přichází ráno. Další den.

Další šance

A s každým novým dnem nastupuješ do svých starých šatů a zvyklostí, opakuješ své staré chyby a tvrdíš pořád stejné pravdy.

Denodenně bereš na sebe svoji už tak známou identitu a ubíráš se otrocky a bezmyšlenkovitě tisíckrát prošlapanou stezkou, která pro tebe znamená jistotu, celý svět, vlastně všechno.

Držet se, jenom se pevně držet a nepustit se!?

Občas sice hlásáš nutnost změny, ale ve skutečnosti tím myslíš ty druhé a sám sebe přinejlepším tak akorát novou známostí nebo koupí nových bot. Aniž to víš, strach je tvým pánem. Strach z čehokoliv. Strach z probuzení, z toho, že bys najednou prohlédl, strach z oběti pro druhého, strach milovat, strach opustit vyšlapanou stezku.

Kdybychom se jenom mohli pustit! Pust'me se a všechno bude jiné. Ne, že bychom nechtěli, ale nevíme jak. Nevidíme cestu, která vznikne v tom okamžiku, jakmile vykročíme. Naše cesta stejná jako u těch ostatních. Stejná ve smyslu vykročení...

Kolikrát už jsme stáli těsně před tím a jenom taková "obyčejná" poznámka od někoho "blízkého" - něco jako: "to se přece nedělá", "to přece nejde" nebo "co si o sobě myslíš, že jsi něco lepšího než ti ostatní?", nebo že je to jednoduše zakázané - nás strhla zpátky, naše nadšení změnila v nejistotu.

Dobře, jsou to jenom slova. Slova, která říkají takřka všechno, slova, která mají sílu a svou váhu. Těm už rozumíš.

Přesto to může trvat ještě rok, den anebo vteřinu, než vykročíš.

Odpoutej se a pusť se.

To už musíš udělat sám. Vítám tě na cestě.

Tato malá a podivuhodná kniha Paula Williamse znázorňuje v poeticky zabarvených větách proces lidského probuzení a splňuje kdysi Albertem Einsteinem vyslovenou myšlenku, že koncept by měl být znázorněn tak jednoduše, jak je to jen možné, ale ne jednodušeji.

Poznámka překladatele

Nenávidět sám sebe je jediný hřích. Je to akt negace a jeho protikladem je důvěra. Pojem zlo neexistuje. Kdo na něj poukazuje, podobá se někomu, kdo chodí o berlích.

A my nebudeme vyléčení dříve, než se těchto berlí zbavíme.

Léčit se znamená uzdravit se.

Uzdravit se znamená těšit se z volného průchodu energie, neboť tok energie nám dovoluje oddat se nejvyššímu.

Považovat něco za "špatné" znamená pokusit se popřít, že my všichni jsme jeden.

Staré mýty vyprávějí o Bohu a satanovi.

Padlý anděl, Lucifer - svržen z nebes, protože se protivil Bohu.
Bůh, který je dobrý. Lucifer, který není dobrý.
Ne-bůh. Zlo.
Koho zkouší Bůh vodit za nos?
Bůh je všechno. Není nic, co by nebylo Bůh.
Lucifer je Bůh. Neexistuje žádné rozdělení.
Nikdo nemůže odpadnout od milosti.

Člověk si možná může předstírat, že tamten, kterého vůbec neznám, se mnou nemá nic společného.
On je někdo jiný.
On je totiž všechno to, co já jsem od sebe oddělil.
Ano, toto všechno si mohu předstírat.
Ale ne na dlouho!
Není totiž možné nějakou část svého jáství vyloučit.
Energetické systémy nestrpí žádný odpad.
Žádný odpad totiž neexistuje.
Milý Bože, hra je dohraná.
Přestaň se honit za vlastním ohonem.
Obejmi své já.
Lucifer se navrácí zpátky do nebes!
Nech nás uspořádat taneční slavnosti v ulicích.
Nenávidět sám sebe je jediný hřích.
Říkám tomu hřích, ale jeho skutečné jméno je sebepodvádění, podvod na sobě samém.
Je čas navrátit se zpátky do zahrady Edenu.
Je to lehčí, než si myslíš.
Jsme v zahradě. Otevřme oči!

Když se pustíš, tak se něco stane.
Strach je vždy předjímáním neznámého.
Většina lidských problémů souvisí s neschopností člověka jednat uvolněně, s odstupem.
Strach uvolnit se.
Když se pustíš, tak se něco změní.
Strach z neznáma.
Rozumář vždy vyžaduje jednu jistotu:
Nejdříve mi řekni, co se stane a potom se pustím.
K čertu s tím.
Nikdo neví, co se stane.
Nikdy.
Budoucnost - příští okamžik - je nepoznatelná, neznámá.
Rozum to nechce přijmout.
Nevěří, protože má strach.

Najít to správné slovo vztahující se k Bohu působí mnohdy jako osvícení, jindy zase jako oslnění bleskem.
I když sepíšeš seznam slov vztahujících se k Bohu, nesmíš z těch všech, co existují, vynechat ani jediné a stejně nebudeš mít Boha.
Energie protéká a prostupuje všechny věci a nespočívá nikdy v klidu. Nikde.

Vina není jenom určitou formou tvé sebenávnosti, ale i tvé sebelítosti.
Nikdo z tvých pocitů viny nic nezíská - kromě tebe samotného.
Používáš vinu jako štít proti bolesti způsobené vědomím.
Vždy, když svoji energii zkratuješ, podvádíš nás všechny. A sebe také, neboť výmluvy rostou úměrně s počtem zkratů.
Oprosti se od pocitu viny!
Nezkratuj už více svoji energii!
Přijmi odpovědnost za své činy.
Dělej to, co odpovídá tvé vůli.
Nežij v minulosti - pouze se z ní uč!
Jednej správně TED - v přítomnosti.

Co je správné?

Správné je to, co ty jako správné pojmeš.

Intuitivní poznání.

Ty víš přesně, co je správné.

Pro tebe, v tomto okamžiku.

Nikdo jiný to nemůže vědět - žádné skutečnosti nejsou podstatné. Představ si, že jsi pouze součástí nějakého soukolí.

Třeba lidské tělo doplněné lidským rozumem.

Podvědomím tohoto rozumu jsi propojen, jsi částí celku, máš přístup k celému lidskému vědomí, co existuje. Svým podvědomím.

Ty sám jsi velice citlivý nástroj.

Ty sám jsi fyzickým, emocionálním a duchovním rozšířením celého lidského rodu.

Ty sám jsi jedincem, naprosto výjimečným rozšířením, nejzazší hranicí. Jsi definován vlastní představou o sobě. Sebou.

Svým podvědomím máš přístup k celému veškerenstvu. Ty sám jsi velice citlivý nástroj.

V každém okamžiku dokážeš vycítit, co je správné a udělat to. Tato schopnost nevyžaduje žádné zvláštní námahy.

Jednat v tomto smyslu leží ve tvé přirozenosti. Ty jsi ta schopnost a nikdo jiný není jako ty a už neexistuje taková stejná chvíle.

Ty jsi částí tohoto soukolí.

Můžeš vidět stůl nebo slyšet hlasy?

Pak jsi také schopen vycítit, co je správné.

Ty jsi Bůh.

Každý člověk je ostrov.

My všichni jsme jedno bytí.

Každý člověk je ostrov sám o sobě, odřezán, odtržen, pln bolesti z tohoto oddělení, neustále se snaže tuto samotu nějak unést a svojí samotou se stát ještě vědomějším, chtěje strhnout nebe a uvést zemi do pohybu, aby mohl tuto prázdnotu něčím vyplnit a utiřit ten nesnesitelný hlad, tu bezdnou díru v srdci, která je právě tehdy nejhlubší, když si myslí, že už ji konečně naplnil.

Je to absurdní, je to nesnesitelné, je to síla, která nás pohání, rušitel pokoje, dno duše, neustálé usebrání, pramen všech bolestí a radostí, nadějí a zklamání, nenávisti a lásky... smysl života.

My všichni jsme jedno bytí, ne více a ne méně.

My všichni jsme osamoceni, odtrženi od svého já, širými moři oddělení, po vědomí sahající, stali jsme se slepými svým strachem neztratit klid a rovnováhu, a proto nejsme schopni spočinout ve svém vlastním nitru.

Každý člověk je ostrov.

Každý ostrov je jenom rozšířením této ztracené planety.

Minulost a budoucnost nelze obejít.

Minulost a budoucnost neexistují.

Co míníš slovem "výkonnost"?

Někdy mi připadá jako velice příbuzná smrti.

Často jsme nabádáni, abychom neztráceli čas, jindy zase abychom si neužívali života, abychom se nezastavovali a dokončili svoji práci, abychom měli čas na něco jiného.

Na něco jiného.

Na co?

Výkon - známý ničitel, milióny mrtvých živých, otupělých a opotřebovávaných elektrickým otvíračem konzerv a auty.

"Pokrok" je náš nejdůležitější produkt, nemluvnaty je náš obchod, čas jsou peníze.

Život je laciný.

Moderní technologie, moderní podnikání a moderní stát nám dávají všechno, co potřebujeme... ..kromě vzduchu, který můžeme dýchat, pitné vody a požitelné potraviny, smysluplné práce, osvobození od strachu, svobody být sám sebou, možnosti milovat, odvahy, hrdosti, přátelství a naděje. A morálka tohoto příběhu:

"Nechvátejte tolik".

Ochraň se před záludným tlakem výkonnosti.

Vezmi si čas a žij!

Milý strýčku,

Když se rozplyneme ve společném vědomí a staneme se v jednotě "bytím", neztrácíme tak svoji individualitu? Já už ji vlastním dost dlouho a docela na ní visím.

Tvá Obava

Milá Obavo,

My už jsme "byti". Ty jsi bezpochyby pořád jednotlivá bytost a nemusíš si proto dělat žádné starosti.

O co víc si sebe uvědomuješ a o co víc jednáš jako ty sám, o to jsi cennější pro celé stvoření.

V protikladu třeba k modernímu sociálnímu státu, který vyžaduje od individuí, aby bylo jedno jako druhé, a tím se stalo lehce kontrolovatelnou a podchytitelnou potravou, kterou se na všech sociálních, hospodářských a politických úrovních sytí ty nenasytné a tiše vrnící plastické krabice.

Ta živoucí, dýchající, organicky strukturovaná bytost, která tuto planetu obývá, je právě připravena dosáhnout svého sebevědomí, a tím uspokojit svoji potřebu po co možná největší rozmanitosti.

Což dále podmiňuje, že čím rozmanitější je nějaký ekologický systém, o to je zdravější.

Proto: Obejmi svoji individualitu a své jáství.

Kromě svých kreditních karet nemáš co ztratit.

V lásce

Tvůj strýc

Pravda je, co správně zní.

Krása je, co správně vypadá

Vyvaruj se symetrie.

Vnímavý znamená být všímavý.

Není možné udělat chybu.

Na počátku stvořil Bůh všechny věci a posadil Adama a Evu doprostřed všeho a oni si žili docela dobře, jmenovalo se to ráj. Potom řekl Bůh: Podívejte se děti, já musím ještě něco vyřídit, bavte se zde podle vaší chuti a nálady.

Ale cokoliv budete dělat, ať vás nenapadne dotknout se toho stromu tam naproti. Samozřejmě, že to udělaly. A Bůh přišel zpátky, uviděl, co udělaly, rozlít se a vyhnal je z ráje.

Takto se vypráví tento příběh.

To vše zní srozumitelně. Adam a Eva byli první lidé, kteří jedli plody ze stromu poznání dobrého a zlého a ztratili svoji původní nevinnost, kterou museli zaměnit za vědomí sebe sama a vydat se na cestu vedoucí k dualitě bytí. Pryč z jednoty v Bohu.

A tak jako všechny naše činy jsou nevratitelné, tak byly i ty jejich.

V pořádku.

Ale co má znamenat náboženství, které je postaveno na nesmyslném principu litovat každého kroku, který učiníš?

Není možné udělat chybu, nebo...?

My jsme Bůh - dost dlouho jsme potřebovali, než jsme na to přišli, není-liž pravda? - a je nejvyšší čas, že jsme konečně přestali za sebou vláčet ten pocit viny a začali se věnovat podstatně významnějšímu tvoření nebe na zemi.

Příznějme si naši minulost a dovolme si od ní také odloučit.

Začněme pracovat na přítomnosti.

Na co dál čekat, až svět procitne? Začněme!

Hlasuj svým životem.

Hlasuj ano.

Každý člověk stvořuje sám sebe.

Každý z nás se stvořuje v každém okamžiku nově.

Každý stvořuje sebe a svět, ve kterém žije, stvořuje svět tak, jak nám připadá.

Svět, jaký je.

Každý z nás je odpovědný za každý aspekt svého stvoření.

Každý člověk má rozdílné potřeby.
Rozšířit své vědomí znamená rozšířit ho o tuto skutečnost.
Vyšší vědomí této skutečnosti zapříčiní zrušení a pád všech existujících vlád, hospodářství a vzdělávacích systémů.
Tak je to.
Změna je konstanta.

Ne to, co víš, je rozhodující. Přestaň se vychloubat.
Přestaň se vychloubat.
Ne to, co děláš, je rozhodující.
Pouze to, kdo jsi, se počítá.

Slova neobsahují žádné vědomí.
Mohou ho však vyvolat.
Člověk neprokáže druhému žádnou službu, když se ho pokusí ohromit nějakou myšlenkou, ke které ten druhý nemá žádný přístup.
Avšak umíš-li mu pomoci to podstatné rozeznat, může to celý jeho život změnit.

Několik lidí, kteří rozpoznají to podstatné a komunikují spolu, mohou vyvolat řetězovou reakci.
Nic není tak účinné a průrazné jako idea, která se uskutečňuje v pravý okamžik.

Jeden člověk, který rozpoznal a přijal, dokáže změnit celý svět.
Svět se mění neustále.
Je neustále měněn.

* * *

Stvoření, které osídlilo tuto planetu a začíná si být sebe vědomo jakožto stvoření, není jenom druh "člověk".
On, ona, ono jsou součtem a spojitostí všeho živého, bakterie a horského lva, pampelišky a viru, houby a hlavonožce, polního javoru a člověka.
Člověk sám je tak málo Bůh, jako je mozek v nakládací sklenici člověk.
Samo lidské pokolení je absurdní, bezvýznamný koncept.
Jenom život je boží.

Život předpokládá vnitřní vztahy.
Všechny věci jsou mezi sebou propojeny.
Všechny bytosti jsou porůznu od sebe odvislé.
Nemohou jedna bez druhé existovat.
Neexistují, pokud nemají vztah.

Člověk je jediné stvoření, které si otravuje svoji vlastní pitnou vodu.
Vypadá to tak, že naším dalším vývojovým stupněm bude stvoření, které si svoji pitnou vodu začne čistit a chránit.
A nejenom tu.
Jsme všichni na stejné lodi.

Bytost, jež se zabývá hamižením a konkurenčním soutěžením, je osoba, která neví kým je.
Tato bytost trpí utlačeným vědomím.
Právě tak i žárlivá bytost si není vědoma toho, co má a trpí také utlačeným vědomím.
To nejpodivuhodnější na tom je, že není vůbec jednoduché utlačovat své vlastní vědomí.
Toto utlačování vyžaduje neustálé námahy.
Musíš se skutečně hodně snažit, aby ses cítil mizerně a uboze.

Chtít za každou cenu něco vlastnit je určitou formou pochybování. Všechny důvody, proč se lidé vážou na hmotné statky a majetky, mají jednoho společného jmenovatele, a sice pochybování o vlastní ceně.

Kdyby tito znali svoji vlastní cenu, věděli by, že se nepotřebují vázat na žádnou hmotu.

Nemůžeš vždy dostat to, co chceš.
Ale jistě dostaneš to, co potřebuješ.
Vždycky máš stejně víc, než si můžeš přát.
Tvá neustálá přání ti jenom zabraňují užívat toho, co už máš.

Něčeho dosáhnout je vždy větší požitek než vlastnictví.
A protože vždy dostaneš to, co potřebuješ, můžeš se bez obav něčeho ze svého vlastnictví vzdát, takže vždy budeš něco potřebovat.

Tak alespoň s sebou nebudeš tahat tolik zátěže.

Je to vždy znovu a znovu požitek podílet se na průchodu energie.

Být si plně vědom toho, když tebou protéká proud energie, je jediné skutečné uspokojení, jež je nám v životě dopřáno.

Třeba plně vědomý sex je čistý tok energie. Vina je vždy překážkou. Proto platí, kdo sám sebe nemiluje, nemůže umět milovat.

Láska je oddání se.

Láska je oddání se. Žárlivost, vlastnictví a chamtivost patří pochybeným.
Nemají s láskou nic společného.

Každý akt lásky by měl být důvodem radosti pro každého, kdo si jí je vědom.

Lásce se vysmívat nebo ji hanit znamená mít strach před životem.

Stud je výsledek chování, které člověka přimělo k tomu, aby udělal něco, co nepovažoval za správné.
Nebo když ho společenský tlak donutil pochybovat o vlastních citech.
Stydět se znamená odsuzovat sám sebe: člověk by neměl sebe odsuzovat ani nikoho soudit.
To nejlepší, co pro sebe můžeš udělat, je přiznat se otevřeně ke svým pocitům a podle nich také jednat.
Jestliže ti tvoji přátelé nebo i sousedi nerozumí, je tvou povinností tak dlouho dělat to, co je podle tebe správné, až porozumí.
To je tvoje odpovědnost. Vůči sobě i vůči jiným.
Udělat byt' i jenom o malinký kousek méně znamená vyhýbat se svému vědomí.
Když se ti nepodaří jednat dle svých pocitů, nestyď se za to.
Koncentruj ale všechnu svoji energii na to, abys příště podle nich jednal.

To nejde.
To říkáme velice rádi.
To nejde.
Vězte: tato tvrzení nejsou pravdivá.

Náročná a tvrdá práce je uvolňující. Je to hračka. Je to absolutní požitek dostat ze svého těla maximum.
Je to absolutní požitek svůj rozum plně využívat.
Náročná práce se stává zátěží jenom tehdy, když si ji předem představujeme vykonanou.
Nepředjímej nic a nedělej nic, co není nutné, a tak nezakusíš nikdy známý pocit lenosti.
Pociťovat svoji energii je skutečný prožitek.
Tělo a duch, kteří jen zřídka prožívají své plné možnosti, jsou tělo a duch, kteří jenom zřídka nacházejí dokonalý stav klidu.

Ti, kteří se bojí anarchie a vystupují všude jako ochránci zákona a pořádku, by měli vědět, že život sám se už nachází v dokonalém pořádku.
Zákony přírody nemohou být nikdy a ničím ignorovány...
Pouze primitivní struktury člověka se nacházejí často v disharmonii a nepořádku.

Ti, kteří se obávají autorit a přitom vyžadují osobní svobodu, by měli vědět, že každá živá bytost je svobodná skrze svoji vůli a že jediná autorita, které musí uposlechnout, přebývá v této jejich vůli.

* * *

Pokud se tvůj život nachází v nepořádku, tak jenom proto, že jsi ještě nezačal akceptovat řád přírody a zákony boží. Jestliže se necítíš svobodný, tak jenom proto, že ses ještě nepřiznal ke své vlastní svobodě a čekáš, až ti ji někdo daruje.

Budeš čekat věčně!

* * *

Člověk - to stvoření, které věří své roli přemožitele a kontrolora přírody - se začíná právě teď rozvzpomínávat na něco bytostně podstatného: a sice, že i ono je její součástí.

Bylo to právě toto stvoření, které si vybojovalo svoji pozici na vrcholu planetární páteře a vůbec si nevšimlo, že s každým krokem šíří kolem sebe strach a zkázu.

Nyní se udiveně rozhlíží kolem sebe a ptá se:

"Co tady vůbec dělám?"

Ze všech stran se ozývá slabý, sotva slyšitelný hlas, jehož poselství "Převzmi odpovědnost!" se už nedá přeslechnout.

Zkusme si vzpomenout, že naše životy nejsou nic jiného než okamžiky v proudu věčnosti...

A zkusme se rozvzpomenout, že věčnost není nic jiného než řeka života.

Záleží zcela na tobě.

Ty sám jsi odpovědný za svůj život.

Ty jsi stvořitel.

Je to hrozná zátěž a zároveň nesmírná svoboda.

Záleží zcela na tobě.

Když převzmeš odpovědnost za svůj život, tak přebíráš odpovědnost za všechny život.

Pokud nepřevzmeš odpovědnost za svůj život, tak nejsi nic.

Zní to tvrdě?

A když konečně rozpoznáš, jak je to skutečně tvrdé, když konečně začneš život akceptovat a vytušíš, že neexistuje jiného východiska kromě já - poznání a z něho plynoucí neuvěřitelná bolest a strašná osamocenosť a odpovědnost, která toto všechno v sobě skrývá - tak potom a jediné potom počneš být vědomě živoucím a poznáš skutečné radosti svobody.

Ty víš, co je třeba udělat.

Proč to tedy neděláš?

Znič zavčas své váhání, než se rozroste a než se změní ve strach.

Přirozeností strachu je, že se sytí sám sebou.

Za příhodných okolností se dokáže nakrmit velice rychle.

Rozum není dost rychlý, aby mohl strach překonat.

To je ta chyba, kterou většina z nás dělá.

Nepoužívej strach jako argument. Vymaž ho ze své mysli ve stejném okamžiku, kdy se objeví.

Uč se rozpoznávat a postřehovat počáteční symptomy. Zastav svůj strach. Postav se mu, vymaž ho a polož si později tyto otázky.

Představ si, že jsi provazochodec.

Myšlenka začíná s otázkou: "Co by stalo, kdybych teď dostal strach?" ...

"Co by se asi stalo, kdybych se podíval dolů?"

Tato myšlenka musí být při prvním "Co kdyby" umlčena. Čekat déle znamená ztratit svoji původní jistotu, znamená pád.

My všichni jsme provazochodci.

Tomuto reflexu se musíme naučit, abychom dokázali přežít.

Reflex. Takto se zachází se strachem.

Poslouchej.

Uč se.

Strach je největší nepřítel vědomí. Větší než stud a vina. Strach je ta síla, která nás vrhá zpátky.

My už nechceme být nadále zdržováni.

Poslouchej.

Existuje cesta jak zacházet se strachem.

Za prvé: Pochop, že strach není vůbec nutný a že neexistuje jediný důvod nechat ho žít.

Měj toto vědomí vždy při sobě, je to tvá první obrana.

Za druhé: Nauč se své obavy postřehovat ve všech jejich formách a počátečních stádiích.

Za třetí: Opakuj si svůj reflex. Každá strach zabíjející mantra je dobrá mantra. Opakuj: Nemusím mít žádný strach.

Nemusím se ničeho obávat. Napiš si svoji vlastní mantru. Nauč se ji. Používej ji. Zabíjet strach je stejné jako hasit oheň.

Reflex. Strach. Vymaž ho!

Za čtvrté: Nerozvažuj za žádných okolností. To by mohlo tvůj reflex vyřadit. Eliminuj strach. Potom mysl, je-li to nutné.

Na počátku je těžké zastavit rozum v úsudku, který je vlastně původcem strachu.

Zde existuje jeden argument, který ti možná bude připadat známý a jehož váha spočívá ve skutečnosti, že strach je nutný jako varování před nebezpečím. Kdyby se malé dítě neučilo mít strach z horkých kamen, mohlo by se znovu a znovu popálit.

Nepřemýšlet o strachu, nenechat ho žít, by dle tohoto argumentu nutně znamenalo vystavovat se nebezpečí.

Tvůj rozum pochopí tento argument a bude ho muset zodpovědět. Zodpovědět předem: tyto argumenty jsou smrtelné, pokud se bude vyčkávat, až se strach objeví a začne působit.

Strach se rodí z rozumu, aby ho vzápětí zničil. Člověk nemá používat rozum na potírání strachu. Přemýšlej teď o tomto argumentu.

Potřebujeme strach? Je skutečně náš ochránce?

Toto si o tom myslím.

Já si myslím, že strach je něco jako budík. První co uděláš, když zvoní je, že ho vypneš. Potom reaguj na poplach, seber se dohromady, jednej.

A toto je pátý krok: Buď na stráži. Neignoruj strach, ale vymaž ho a zůstaň ve střehu. Původ strachu by se měl stát patrným.

O tomto přemýšlet by znamenalo poznání tlumit namísto ho podporovat. Když není žádný zřejmý důvod na dosah, zůstaň jednoduše obezřelý a otevři oči.

Ostatně to není strach, co drží dítě ve vzdálenosti od horké plotny, které se dotklo. Je to vědomí. Bolest a vědomí jsou jedno a totéž, strach a vědomí ne.

* * *

Strach zabíjí ducha.

1. Strach se musí vyhladit. Akceptuj to.

2. Uč se strach postřehovat.

3. Vymaž ho a reflektuj.

4. Nepřemýšlej o něm.

5. Reaguj. Buď obezřelý a vědomý.

Reflex účinkuje. Mantra účinkuje.

Není třeba vůbec mít strach.

Když čteš tato slova a máš pořád ještě strach, je to jenom proto, že chceš mít strach.

Proč ho chceš?

Neptej se.

Vymaž ho!

Strach je nemoc.

Tato nemoc brzdí proud energie.

Rozšiřuje se a zabíjí jako virus.

Když nebude zastavena, tak zabije.

Už jenom malý díl této nemoci zvané strach nám zabraňuje odlepit se od země.

Strach se začíná podobat nemoci způsobené bakteriemi.

Pochybování je chudokrevnost.

Nejvážnějšími případy je pochybování a ztráta sebevědomí, čímž se odkrývají ochranné valy ducha a umožňují tak vstup nejrůznějších pohrom strachu jako je stud, vina nebo lakota.
Vybudování sebevědomí je klíčem k tělesnému, duševnímu a duchovnímu zdraví.

Cesta, jak vybudovat sebevědomí, je dělat věci, při kterých si člověk není jist, jestli je vůbec bude moci vykonat.

Když už jsi jednou začal, zůstaň u toho.

Nikdy se nepoddávej.

Donuť se k většímu úsilí, a pokud je to nutné, relaxuj, můžeš-li.

Jestliže se ti nepodaří vytrvat tak dlouho, než dosáhneš uspokojení, nezjistíš nikdy, čeho jsi vůbec schopen.

Ty jsi schopen absolutně všeho.

Tvoje síla je tak velká jako tvoje žádost.

Nedělej nic, co nemusíš dělat.

Většina dobrodružství netrvá věčně. V životě každého z nás se děje mnohé, co bychom dělat chtěli a také mohli. Ale my váháme.

Máme strach, že zklameme.

Máme strach ze společenských tlaků.

Máme příliš málo sebevědomí.

Je to ďábelské dílo a toto kolo osudu musí být za každých okolností prolomeno.

Když už ses k tomuto průlomům jednou rozhodl, udělal jsi tak vlastně všechno, co je třeba vykonat.

Zavaž se k něčemu a zkus to vykonávat. Když se ti to podaří, bude pro tebe další úkol o to jednodušší.

Veď takto každou věc do konce a tvoje posílené sebevědomí ti umožní jít k dalšímu činu s větším nadšením.

Zde na tomto bodu se začarovaný kruh prolomil.

Pasivita je síla, která pracuje proti tobě, když máš chuť něco dělat, ale neděláš to.

Pokud se ti však podaří své dílo správně uchopit a začít, potom pracuje pasivita pro tebe a pohání tě až do úplného dokončení díla.

Cesta budování tvého sebevědomí začíná činem. Věci, o kterých víš, že je můžeš udělat, jako například jít do ledničky a vzít si pivo, neznamenalí vůbec nic.

Vystavět sebevědomí znamená dělat věci, o kterých si nejsem jistý, že je také mohu vykonat.

Flirt s někým neznámým nebo upéct vlastní chléb nebo namalovat obraz nebo jít rybařit.

Cokoliv už děláš, má jednu podmínku: Nepřemýšlej o tom. Nemysli na to. Udělej to. Vejd do nového dne, začni, zůstaň u toho a dokonči to. Všechno bude jednodušší.

Abys své sebevědomí mohl udržovat a stupňovat, musíš čelit stále novým a novým překážkám.

A neopomeň se ujistit, že to jsou skutečně nové úkoly, před kterými stojíš a ne staré triky v nových převlecích.

Zapojit se je klíč. Jsi-li jednou zcela u toho, je těžké všechno pustit a vystoupit. A tak zůstáváš činný a skrze to stále silnější a jistější.

Hodit někoho do vody je nejlepší způsob, jak ho naučit plavat.

Chraň se před "vzděláním", toto je pouze přípravou. Jediná forma vzdělání je zkoušení: Všechny přípravy na celém světě tě mohou pouze učit, jak se máš připravit.

Na co stále ještě čekáš? Skoč do vody.

A svět začne být.

Druhá možnost je, že se utopíš, jestliže nemáš vůbec žádnou vůli.

Mnoho štěstí v příštím životě.

Všechna vůle je postavena na vůli přežít.

Pokud ji nemáš, pravděpodobně nežiješ.

Stojíme na počátku nového věku, na počátku zcela nového světa.

Vědomí člověka, naše společné vědomí, je právě v přerodu.

Nová kvalita stojí přede dveřmi...právě vchází.

Všechno se změní, jakmile budeš připraven...

Pojď do vody, je to nádherné.

Kdo váhá, je ztracen.

Kdo volí život, je zachráněn.

Učíme se nestavět žádné hranice.

Žádné hranice mezi černou a bílou.

Žádné hranice mezi mladým a starým.

Žádné hranice mezi naší stranou a vaší stranou.

Žádné hranice mezi mnou a tebou.

* * *

Nestavět hranice znamená nikoho nepoškozovat.

V možnosti někoho znevýhodňovat leží klíč k našemu chápání světa a jeho vnímání.
Jsme snad smyslů zbaveni?

Ano, může být.

Možná se naučíme stavět hranice, které splynou.

Někdy jsem na někoho nazlobený.

Něco se mi nelíbí.

Mohu to zařadit do určitých kategorií, zkusit to navždy nemít rád a naučit své děti dělat totéž.

Nebo mohu svoji zlost zpracovat, pochopit a potom zapomenout.

Když se příště zase potkáme, jsme přátelé.

Učíme se nestavět žádné hranice.

Žádné hranice mezi dobrem a zlem.

Žádné hranice mezi správně a špatně.

Žádné hranice mezi mužem a ženou.

Žádné hranice mezi Bohem a člověkem.

Stavět hranice znamená znevýhodňovat jenom pro ten okamžik.

Znamená to nejít za hranice daných možností.

Znamená to nevycházet za hranice světa, který je skutečný.

Lidé, zde a tady.

Anebo prožijte nekonečnou budoucnost vynášením rozepří z věčné minulosti.

Musíš volit:.. Přejdeš si nic nevnímat nebo chceš vidět věci tak, jak skutečně jsou?

Není těžké všechno vidět tak, jak to skutečně je. Jde jenom o to strhnout zdi, osvobodit se od svých obranných mechanismů a předsudků a nechat se učinit zranitelným, bláznem, idiotem.

Není vůbec jednoduché vidět věci tak, jak skutečně jsou, protože je to bolestivé, je to skutečné, žádá si to nějakou odezvu a znamená to zapojit se.

Jít devět desetin cesty znamená v každém okamžiku trpět dokonalým šílenstvím.

Jít celou cestu znamená duchovně ozdravět.

Většina lidí dává přednost slepotě.
Ale většina lidí je také vymírající rasou.

Narodit se znamená být dokonale zranitelný a otevřený, odložit všechny jistoty a přijmout život.
My se nemusíme obávat zrodit se v každém okamžiku znovu.

Batolata jsou vždy nad věcí.
Nemají žádné předsudky, nekladou si žádné hranice.
Jsou zcela otevřené bolesti a radosti.

Batolata vidí věci tak, jak skutečně jsou.

Děti jsou většinu času nad věcí.
Jsou otevřenější než dospělí, mají méně předsudků, nechávají si kolem sebe více možností.
Vypadá to, jako by měly nevyčerpatelnou energii.

Ale nevěř, že dospělí jsou padlí andělé.
Není možné odpadnout od minulosti.
Dospělí mají přístup k nekonečné energii, mohou se totiž osvobodit od všech předsudků a dohadů.
Mohou být tak nad věcí, jak si to zvolí, ale nemohou utéct před svojí zodpovědností.
A jestliže ty svoji odpovědnost neobejmeš a nebudeš ji mít rád jako sebe sama, nedostaneš se nikdy do stavu rozjímání.
Nebudeš moci nikdy užívat tekoucí energie.

Co je odpovědnost?
Ach - stejně tak by ses mohl zeptat: Co je já?
Je to tvoje odpovědnost a tvoje jáství, a žádná kniha a žádný člověk ti k tomu nemůže říct ani to nejmenší.

Nezkoušej zjistit, co je tvoje odpovědnost.
Ona totiž není žádné "co", ona je vztah.
Ona není něco, co víš, ona je něco, co děláš.
Pokus se jí přiblížit.
Pokus se být více ty sám.
Nepokoušej se zjistit, kdo jsi.

Jestli chceš, můžeme mluvit o naší odpovědnosti.
"My" jsme v tomto případě muži a ženy.
Tato kniha je napsána pro muže a ženy a ne pro a od Boha.
V tom okamžiku, kdy si budeš plně vědom svého božství, se stane tato kniha zbytečná.
Naše odpovědnost na této planetě je najít a převzít naše místo v proudu života.

Upušt'me od každého jednání, které je nasměrováno proti tomuto proudu.
Upušt'me od každé nečinnosti, která směřuje proti tomuto proudu.
Několik těchto činností a nečinností je nám již známo.
Začneme tedy hned.
Ať každá bytost, která čte tato slova, si odřekne všechny činnosti, které mohou být pro tento životní proud škodlivé.
Ať každá bytost, která čte tato slova, udělá všechno nutné pro zachování harmonie tohoto životního proudu.

Upušt'me od každého jednání, které je nasměrováno proti tomuto proudu.
Upušt'me od každé nečinnosti, která směřuje proti tomuto proudu.
Mnoho těchto jednání a nečinností nám není ještě známo.
Lze je však poznat, jestliže rozšíříme naše vědomí.
Začneme tedy.

Když se nám podaří dosáhnout dokonalého vědomí - sebevědomí - najdeme na této planetě v proudu života své místo a díky tomu se staneme dokonale vědomými.
Potom nebude možné, aby každá bytost nekomunikovala s ostatním životem.
Bude to právě tak nemožné jako nedýchat.

Jestliže lidská rasa dosáhne dokonalého vědomí, bude možné, aby se stalo ještě něco neuvěřitelnějšího.
Všechn život na této planetě dosáhne dokonalého vědomí.
Stane se, že všichni společně zároveň procitneme.

Budeme se nacházet ve stavu znovuzrození, sami a plni bolesti i radosti. A toto stvoření uvidí všechny věci tak, jak skutečně jsou - v jednotě Nejvyššího.
Až do jejího naplnění.

Neměj vůbec strach milovat.

Neměj vůbec strach milovat muže, ženy, ať už v rozpuku nebo staré, zvířata, rostliny, náhodné známé, celoživotní přátele, svoje děti, svoje rodiče, cizince, sebe sama.

Láska je souhlas.
Ty jsi Bůh.
Dej nám své požehnání.
Nech si popřát štěstí.

Neposlouchej nikoho, kdo by ti chtěl říkat, jak máš milovat.
Tvá láska je jako žádná jiná, a to ji dělá krásnou.
Tvoje jáství je tvoje božskost.
Odhal své já.

Dříve nebo později začne člověk vnímat, že všechno, co se mu děje, je přesně to správné a vztahuje se přímo k jeho bytosti: a že to, co se stalo, bylo určeno, aby se stalo a hraje jistou roli v naplnění jeho osudu.

Jestliže se dostane do potíží, nestěžuje si už, protože se naučil neočekávat vůbec nic a pochopil, že ztráta a frustrace jsou jenom části života, které přicházejí ve správný čas, nýbrž ptá se spíše: proč se to děje? ... čímž myslí: jak se tím mohu poučit, jak mě to může posílit, učinit mě vědomějším? Síla a roste právě tak, jako se uvolňuje a těší, když je mu život příznivě nakloněn.

Vybaven tímto jednoduchým poznáním, že život je dokonalý a že se všechno děje ve správném okamžiku správné osobě, která se v této situaci nachází, začne více a více vstupovat do souladu se svým nitrem, a připadá mu tak stále lehčí a lehčí dělat to, o čem ví, že je to pro něj to správné. Všechny takzvané náhody vypadají potom jako úmyslné: a všechny úmyslné události bere zcela samozřejmě jako součást toho, co náhody tvoří. Starosti ho znepokojují zřídka, protože ví, že jeho smrt se dostaví ve správný okamžik, ví, že jeho jednání je správné a že z toho plynoucí následky jsou tu proto, aby nastaly.

Je-li však přesto znepokojen, tak jenom proto, že se uskutečňuje něco, co mělo být uděláno a nebylo, třeba nenaplněný vztah, jehož si je vědom, ale...

Bere proto své obavy jako sdělení, které mu chce říct: přestaň váhat, chceš-li se cítit svobodně... Ví, že není sám se sebou v souladu, protože se z něho nechal vyvést, a protože ví, že je schopen, začíná jednat. Vychutnává své vyšší vědomí na úkor svého neklidu, a proto přestává váhat a koná to, co konat má.

Nežije sice ještě ve stavu blaženosti, ale má přesto pocit, že se takovému stavu blíží - přinejmenším k něčemu. Neví sice, co to je, jenom to, že je to ta cesta, kterou musí jít a že tato cesta je jediný život, který prožívá. Je to tvrdé a vzrušující, je to uspokojující, osamocené, obšťastňující, frustrující, zmatené, osvícené, reálné: je to jeho život, to je všechno.

Počíná tuto situaci přijímat.

Dříve nebo později začne člověk vnímat...

Souhlas vlastního života - přijetí vlastního určení tak, jak se v každém okamžiku manifestuje - je nejvyšším aktem důvěry.

Je to neuvěřitelně jednoduché.

Je to nejhlubší obětování.

Není nic důležitějšího, než konat to, co je správné.

Je to tak směšně jednoduché, že tomu většina lidí nevěnuje žádnou pozornost.

Většině lidí připadá to, co je očividné, že to leží pod jejich hrdostí.

Pravdu si raději nechají uniknout za cenu něčeho více či méně intelektuálně vzrušujícího.

Není nikdy těžké cítit, co je správné.
Někdy se zdá, že vystupuje do popředí konflikt mezi dvěma věcmi, které by člověk mohl dělat a obě připadají jako správné.
Jestliže se ti toto stane, přijmi to jako zprávu, která ti chce říct, že nejsi v souladu sám se sebou.
Nezkoušej rozhodovat se.
Uvolni se a dovol svým pocitům převzít vedení.
Jsi citlivý nástroj a můžeš vždy cítit, co je správné.
Nezkoušej proti tomu bojovat.
Uvolni se.
Udělej to.

Muset se rozhodovat je neřest.
U některých závislých to dosahuje stádia, ve kterém nedělají nic jiného, než že se trápí kvůli rozhodování.
To je jistá jemná forma váhání.
Jako u všech závislých je také zde odvykací kúra jediným prostředkem.
Můžeš strávit zbytek svého života zkoušením se rozhodovat, jestli tuto kúru chceš podstoupit.

Veškerá morálka musí být postavena na vnitřní pravdě.
Každá morálka, která se přičí vnitřnímu poznání, je nemorální.

Nemysli nikdy, že víš, co je pro druhé správné.
Mohlo by se stát, že se všechno obrátí proti tobě.

Dva lidé nemusí být jednotni v tom, jestli je správné být spolu.
Oni musí jenom chtít být spolu.
Pokud ti to vyhovuje, tak to vyzkoušej.

Máme strach se oddat a máme strach se pustit.
Umět se zcela oddat znamená kreativitu.
Nebe.
Umět se pustit znamená být přístupný, země.
Neradi rozšiřujeme náš život do jedné z těchto dvou říší dokonalosti, i když bychom to mohli lehce zvládnout.
Náš strach mezi nás vstupuje a brání nám, a tak zůstáváme v očistci.

Jak málo námahy by nás stálo upustit konečně od našich nesmyslných činností a tuto energii použít na překonání strachu a utvoření nebe na zemi!

Buď pozorný - to je vždy dobrá rada.
Je překvapivé, kolika zklamáním by se dalo vyhnout a kolik radosti by se podařilo získat, kdyby člověk stál o to být pozorný vůči sobě, lidem a celému světu, kdekoli právě se nachází.

Je to největší představení na zemi, které právě teď probíhá na pódiu života!

Přítomnost je vždy zajímavější než budoucnost nebo minulost.

Jedině role účastníka dává člověku možnost se na tomto představení podílet.
Možná jsou to ti lidé, kteří jako diváci míní, že člověk musí za všechny radosti zaplatit.
Neplat' za nic - život je zdarma.

Peníze a majetek jsou zastaralé pojmy. V novém světě je jedinou ekonomikou energie.
Když se přestaneš zabírat pojmy "peníze" a "majetek", dokážeš se v novém světě správně orientovat.

První zákon ekonomie energie zní:
Dostaneš, co potřebuješ

Proto si nedělej žádné starosti o to, že bys mohl zmrznout nebo vyhladovět, než tento nový svět objevíš.
Není nic k objevení, všechno se jednoduše stane.

Pust' se starého světa a ten nový kolem tebe vyroste jako nová kůže.

Odložit starou kůži je převratný čin.

Převrat je osobní záležitostí.
Ty stvořuješ svět, ty ho musíš změnit.

Udělej to.

Pokud je to nutné, opakuj:
Neodrosteme nikdy naší touze po změně.

Druhý zákon ekonomie energie zní:
Není možné udělat chybu.

Třetí zákon zní:
Můžeš to zvládnout, pokud se pokusíš.

Každý z nás má přístup k veškeré energii, která vůbec existuje, ke všemu, co si jen umíme představit.
Tedy k nekonečné energii ve smyslu kruhu, který je nekonečný.
Energie cirkuluje jako krev, která bez přestání protéká každou buňkou našeho těla.
Každá buňka dostane, co potřebuje.
Když si něčeho žádá, tak se ozve.
Tyto žádosti nejsou nikdy ignorovány.

Existují mnozí, kteří tvrdí, že jedna buňka jako částička těla nemůže být žádné individuum, protože nemá svobodu améby.
Ti, kteří toto tvrdí, neví, že oni a améba už jsou neoddělitelnou součástí daleko většího organismu zvaného život. Nebo neví, že sami jsou individua.
Tento organismus, toto stvoření, jehož součástí jsme my všichni, je biosféra - žijící povrch planety Země.
Ta vnitřní vzpoura, kterou cítíme, toto neustálé pronikání ke skupinovému vědomí, je biosféra Země, jež si je vědoma své existence.
Právě se rodí.
A my procitáme.

Kvůli tomu se to vyplatí. Ráj na zemi je blízko.

Je naší odpovědností jako jednotlivé buňky živoucího organismu provádět své individuální funkce tak dobře, jak jen možno.
Naše rozkazy přicházejí zevnitř.
Nejsou nám ukládány zvenku.
Máme svobodu být natolik sami sebou, jak jen dokážeme: a čím více jsme sami sebou, tím lépe budeme ovládat sami sebe a takto budeme spokojenější.
Naše životy budou čím dál bohatší a celý organismus bude zdravější.
Naše určení je nepředstavitelně vysoko.

V propasti zoufalství je všechno jedno, nemohu nic dělat, musím se osvobodit, zdi se boří, hod' mi lano, nemohu se pohybovat, nemohu to snést, nic, hod' mi lano...

A potom jednoho dne konečně unaven z dlouhého čekání na pomoc, která stejně nepřijde, připevníš své lano na skalní útes, vytáhneš se nahoru a odcházíš pryč...

Trvalo to všechno takovou dobu jenom proto, aby ses našel.

Trvalo to přesně tak dlouho, jak to muselo trvat. Každá vteřina byla cenná.

Váháš, přemýšlíš a zápolíš a jednou o tom přestaneš přemýšlet, ležíš tady jednoduše poražen, ležíš tady prostě navždy, a potom najednou vstaneš a děláš, co dělat musíš a jdeš dál k příští věci.

Každý akt vůle je stvořitelství, plodící síla. Viděno z odstupu vypadají věci jinak než zblízka, a proto nazýváme Bohem tu sílu, která stvořila život v dávných dobách, daleko, v počátku, který nás mate. Možná nazýváme také to Bohem, co stvořilo člověka, ta stvoření, která jsou tak nevysvětlitelně jiná než ty ostatní: možná nazýváme dokonce Bohem nebo Synem Božím toho, který zde procházel před dvěma tisíci lety a změnil celé lidské vědomí. Bůh je vždy velice vzdálen, stvořitelství je něco, co počíná v minulosti a my nevidíme minulost ani jako čas, který byl jednou přítomností nebo přítomnost jako to, co se zjevuje jako minulost - nyní je všechno stejné; naši přírodovědci, kteří pozorují v mikroskopech, v teleskopech to nesmírně velké a vzdálené, a potom to nesmírně malé, nacházejí jenom věci, které mohou popsat pouze čísla, kvantovou teorii, Planckovou konstantou: nemohou najít žádná slova, kterými by se dalo popsat světlo, slova z lidské řeči, z lidské zkušenosti, jenom rovnice a porovnání, aby se definovaly poměry.

Rozpažení rukou, abstrakce, vzdálenost, proč to nemůžeme přivést domů, věci vypadají se vzdáleností jinak, horizont, daleké hvězdy, zakřivené universum, relativita, nic nedává smysl, Heisenberg, neostrost, hranice vnímání, Bůh je mrtev, co znamená, že to vypadá, jako kdyby v přítomnosti už neexistoval, zde, rychlost světla, číslo, světlo bez částic, světlo bez vln, energie, všechno je energie, Bůh je láska, co to znamená? Newtonovy zákony vypadají jako neplatné, kult předků se hroutí, tržní hospodářství se hroutí, Bůh je mrtev, anarchie, teorie velkého třesku o vzniku vesmíru, teorie o nehybném stavu, odkud přicházejí všechny ty subatomární částice, kde jsem já, kdo jsem já, kdo je to člověk, jak zapadá do toho všeho, universum je stvoření ducha, výsledek vnímání, filosofové to prokázali, věda to prokázala, ale co je to všechno za věci, které člověk nemůže pochopit, ultrafialové světlo, infračervené, čím blíže jsi, tím dál se to vzdaluje, všechny tyto snahy porozumět universu a co nám přináší? Atomová bomba, vyklizené zóny, nikdo už více nevěří, ztratili jsme svoji důvěru, žádná důvěra v Boha stvořitele, žádná důvěra v Krista Vykupitele, žádná důvěra ve volný trh, žádná důvěra v dělnickou třídu, žádná důvěra v hospodářství, žádná důvěra v technologii, žádná důvěra ve vládu, žádná důvěra v peníze, dovolíme si jeden druhému důvěřovat?

...Ach, ten okamžik! Vzájemná důvěra. Akt vůle je stvořitelství, plodící síla. Jak vznikl život na této planetě?

Odpověď: Život se nedá zastavit. Čas nehraje žádnou roli. Život čekal a čekal a jednoho dne vstal a šel dál k další věci.

Zní to směšně? Udělej jeden pokus. Zkus nic nedělat. Dělej to tak dlouho jak můžeš, až budeš muset něco udělat, to nemůžeš zadržet, ty nemůžeš jinak, může to klidně trvat dlouho. Čas nehraje žádnou roli, já můžu věčně čekat, mám čas. Čas je koncept. Život je skutečný. Stvořuje sám sebe. Vůle. Plodící síla. Bůh stvořitel. Vznik života. Co je život? Život je. Zkus ho zadržet. Zkus jeden pokus. Nech tu bombu explodovat. Nejistota.

Těžký experiment k pozorování. Přesto však výsledek. Nemůžeš zadržet život. Odřež jednu ruku. Jednu nohu. Čekej. Dorůstá to. Prokletá věc. Jak to funguje? Zkusme na to přijít.

A jsme tady znovu... Co je Bůh? Ty jsi Bůh. Já jsem Bůh. Co jsem? Já jsem život. Já jsem hlas života.

Já jsem hlas života. Já také. Život má mnoho hlasů. Život má jenom jeden hlas. Poslouchej mě. To je Bůh, kdo zde hovoří. Zde a tady, lidé. Právě teď v této místnosti. Právě zde na této planetě. Žádná vzdálenost. Žádná vzdálenost??? Žádné mikroskopy, teleskopy, televize, kamery, faráři, žádné bezpečnostní sklo, žádný deodorant do podpaží, žádné mravní kodexy, žádná pravidla chování, žádné zákony, žádná společnost, žádná hesla?

Žádná vzdálenost??? Vrať se zpátky, není jisté, jestli tato věc nevyletí každou vteřinu do vzduchu. Koho už to zajímá, mě je to srdečně jedno, užijeme si, pokud to ještě trvá. Tak dlouho jak my trváme. Zde a tady.

Bůh je to, co tady vznikne, když zrušíš vzdálenost.

Celé lidské vědomí se pohybuje směrem k tomuto poznání.

Neexistuje jediná oblast lidského snažení, která tímto nebude zasažena.

My všichni se v přítomnosti spojíme.

Život nemůžeš zadržet.

Zákon o zachování energie.

Poznámka k lidské rase:

Koho nemůžeš překonat, k tomu se připoj.

Ti, kteří se na člověka dívají jako na něco nedůležitého, s ohledem na nekonečné vzdálenosti prostoru, si neuvědomili, že člověk je o mnoho menší než ty nejmenší částice, které může postřehnout, tak jako je o mnoho větší než ty největší

části, které může vnímat.

Ti, kteří se na člověka dívají jako na něco nedůležitého, protože se nachází tak přesně vprostřed všech věcí, si neuvědomili, že každá věc se nachází přesně ve středu svého vlastního vnímání.

* * *

Kdybys mohl vidět nekonečně daleko v čase a kdybys mohl vidět nekonečně daleko v prostoru, nebylo by pochyb o tom, co bys viděl: Svoji hlavu zezadu.

Každý chce vědět, co mohu dělat? My všichni bychom chtěli tuto planetu zachránit, zbavit se odpadů, osvobodit své bratry a sestry, ukončit války a vytvořit ráj na zemi - ale co mohu skutečně dělat?

Dobře,

přijď na setkání se svou skutečností, potkej se svou vlastní skutečností, staň se sám sebou.

Buď nesmírně uvolněný a skutečný a ovlivni každého kolem sebe svými vibracemi, jakkoliv se to bude zdát být těžší, než všechno ostatní nechat padnout, začni uskutečňovat všechny ty fantastické věci, které si můžeš vymyslet - staň se sám sebou, přijď na setkání se svou vlastní skutečností.

Měj důvěru ve svou schopnost být, nezkoušej být někdo jiný, to není bytí, pouhá tvá existence může změnit svět, nepovaluj se a zkus porozumět, buď odvážný a přímý, čestný a energický, ty víš, co musíš udělat.

Když si myslíš, že to nevíš, tak nečekej vůbec nic, dokud tě něco nenapadne.

Tato metoda nikdy nezklame.

Čisté přijímání vede k čisté kreativitě, představ si, co bys mohl být a neváhej ani na okamžik.

Vezmi všechno, co je v tobě silné a nech to pracovat, uvolni se, nestarej se o to, co si druzí myslí, použij všechny své svaly a napni je, jak nejvíc můžeš.

Budeš překvapen, jak dobře se cítíš a kolik dobrého uděláš; jednoduše, když vyzařuješ čistou energii, tu nejvyšší formu komunikace, je to krása:

Buď!

Buď!

Buď!

Staň se!

Oddej se životu, ve kterém neustále spotřebováváš svou vlastní jistotu sebe popoháníš, směřuješ k vyšší jistotě, kterou si vyžádáš a potom zase zničíš, abys mohl dospět ještě výš;

zní to nesnesitelně bolestně, ale jsou to jenom bolesti růstu, neříkal jsi náhodou, že chceš svobodu? Svoboda není televize ani bankovní konto; komfort a jistota tě nepozvednou a ani ti nedají jistotu.

Jediné, co se může stát je, že tě pohltní a ty to víš.

Jistota je pohyblivý písek.

Chce skutečně někdo ve svém životě být manželem v pojišťovací obchodě?

Jistota, životní pojištění, jakou máš cenu, až umřeš?

Víc, než když žiješ?

Pospíchej a zemři, potom pospíchej a buď znovuzrozen.

Akceptuj absolutně všechno, všechno, co tě potká - včetně smrti a života -

zcela se otevři

nestarej se o to vybrat

jenom to nejdůležitější

nech k sobě všechno přijít

a tím nejdůležitějším bude to,

co se tě dotkne.

Všechno, co musíš udělat, je ničemu se nevyhýbat.

Jistota je skleněná stěna,
Dokonalá jistota je skleněná skříňka,
Která drží všechno jako štěstí, bolesti,
Vědomí, změnu, lásku, nebezpečí, pravdu,
A vzduch v dostatečné vzdálenosti od tebe,
Rozbij toto omezení dřív, než se udusíš.

Strhni zdi, abychom mohli být zase spolu,
není to sice jisté, ale věřím, že se nám to bude líbit.

Pust' se všeho, čeho se přidržuješ.

Ted' pust' také všechno ostatní.

Musíme se odnaučit zbytečně se namáhat.
Důležité je rozpoznat, že jsme nesení zcela přirozeným způsobem.
Jestliže se uvolníme, nemůžeme ztroskotat.
Vzdej se všech jistot, nemáš jinak co ztratit kromě svých okovů.

Přestaň se pořád něčeho držet,
odpoutej se.

Toto je pravda.
Všechno je pravda.
Každé slovo, které ti někdo řekne, je pravda.
Jenom když se umíš dostatečně otevřít, jenom když se pokusíš alespoň trochu porozumět.
Je čas zrušit báje o umělcích.
My všichni jsme umělci.
Musíme se naučit umění více cenit.
Existuje tolik velikých bytostí.
Potřebujeme pozorné posluchače, vnímavé čtenáře, přesné pozorovatele, citlivé diváky.
Všechno je pravda, potíže není v tom pravdu říct, nýbrž pravdu přijmout.
Pravda znamená obejmout.
V tom tkví velikost.
Otevři se.

Nehledej krásu.
Nacházej ji.

Všechno život den po dni, století za stoletím, je pouze následování hrdosti a pokory, pokory, která vede k většímu vědomí, větší vědomí, které vede k větším vymoženostem, větší vymoženosti, které vedou k hrdosti, hrdost, která plodí slepotu, nedostatek vědomí, nevyváženost, rozpad a pomalý návrat pokory.

Možná můžeme nyní v našem vědomí tento věčný koloběh transcendovat...
Je vůbec možné být neustále nad věcí, aniž bychom se stali namyšlenými?
Ano, je to možné.
Pokud zůstaneš skutečně v tomto nejvyšším rozpoložení ducha.

Nezapomeň:
Bez milosti Boha bychom nebyli Bůh.
O tom bychom měli přemýšlet.

Konec světa a okamžik stvoření jsou iluze, které jsou zapříčiněny neustálým pohledem do dálek, jako dvě souběžné linie, které budí dojem, že se na horizontu potkají, a buď končí nebo právě začínají.

Stvoření, zrození a smrt jsou ustavičným procesem, který probíhá v přítomnosti.
Schopnost podílet se na bytí je v životě obsažená kvalita, která není skrze žádnou sílu zvenku ovlivněna.

Ochrana proti otěhotnění, zrození - není to tak jednoduché, jak si mnozí arogantní lidé myslí.

Jestli se to má nebo nemá, je otázka zcela bezvýznamná.

Ty víš v každém okamžiku, co máš dělat: "správně" nebo "špatně" přestalo v našem universu existovat.

Život jde dál.

Nechej všemu volný průběh.

Kdyby tě někdo chtěl milovat a ty bys to nechtěl dovolit, co to znamená?

Myšlenka: Nemohu.

Vědomí: Mohu si dělat, co chci.

Myšlenka: Nechci.

Myšlenka: Proč ne?

Vědomí: Mám strach. Mám strach se pustit.

Myšlenka: Já nemám vždy strach, i když někdy ano, ale přesto miluji. Protože tuto bytost tak moc chci, překonám svůj strach a své váhání. Tak mi na tom záleží, že se o to pokusím. Nebo jsem posedlý a duše mě nutí milovat a já nemohu přestat hledat nějaký důvod. Toto údobí je nejjednodušší a nejvíce vzrušující.

Vědomí: Dostaneš, co potřebuješ.

Myšlenka: Jsem omezen svým strachem.

Vědomí: Nemohu všechny svůj strach najednou eliminovat, ale mohu ho potlačit, mohu se stát odvažnějším, mohu své universum rozšířit.

Myšlenka: Chci více milovat, chci být více milován.

Vědomí: Musím se otevřít, musím být připraven k pořád větší oběti. Čím víc jsem zapojen, tím více roste má schopnost milovat.

Musím začít pracovat na svém sebevědomí.

Ne tělo a ne rozum jsou ty orgány, které milují, nýbrž mé já.

Musíme své já otevřít.

Musíme se osvobodit od všech vzorů a příkladů, které nás omezují.

Jsou dvě cesty jak to můžeme udělat.

Postit se nebo slavit.

Přestaň se dívat na televizi a nebo se dívej dnem i nocí, až se z toho tvůj rozum úplně pomine.

Přestaň poslouchat hudbu nebo poslouchej hudbu na úkor všech ostatních, až se skoro zblázníš.

Když tě tvé postění nemůže uvést do výšin, když se tvé myšlenky a tvůj život nezmění, dělej to ještě intenzivněji, omezuj se ještě více, postav se před ještě těžší úkoly, strádej ještě více, strádej natolik, až tě tvé zoufalství přivede ke světlu.

Když tě tvé oslavy nejsou schopny dostat nad věc, oslavuj ještě více, přeháněj ještě více, vypni své smysly až na samou mez a ještě za ni, stavěj dál svoji věž, až se zřítí a vybičuj své smysly tak mocně, až se zhroutíš.

Cílem je obnovené vědomí, svoboda:

Můžeme toho dosáhnout jedině tehdy, když se o to pokusíme.

Opakování zabíjí vědomí.

Opakování zabíjí vědomí.

Rozbij sklenici.

Rozbij sklenici.

Nepřemýšlej dvakrát o téže věci a všechno bude v pořádku.

Technologie je hádanka, která nás všechny zmátla. Čím pozorněji začneš sledovat moderní technologie, tím více vystoupí škodlivé účinky na celé naše organické prostředí.

A protože naše potřeba žít dál je větší než nutnost jakékoliv technologie, jeví se argument, že technologie se musí

zrušit, oprávněný.

Velice krátkozraký náhled.

Skutečnost je, že proděláváme technologický pokrok. Přitom nejde o triviální zlepšení: tady nemluvíme o měřících na kontrolu nečistoty ovzduší, o reformách: mluvíme o revoluci.

Abychom mohli přivést technologie na úroveň našeho vědomí, musíme počítat s drastickými změnami konceptů pro všechna komplexní zařízení, která jsou dnes v provozu.

(Sekera je jednoduchý nástroj, a když se k němu přidá vědomí, nezačne být pro prostředí zničující.

Motorová pila je komplexní nástroj, který má snahu oslabit vědomí svého uživatele: k tomu potřebuje minerální pohonné látky, které jsou po svém spalení škodlivé pro zemi a vodu, a proto i škodlivé pro vzduch a život. Zde je třeba ještě uvést, že naše zásoba minerálních látek a různých kovů je skoro vyčerpána... Podobné příklady bychom mohli najít mezi jednoduchými a komplexními nástroji jako je třeba kolo a auto nebo logaritmické pravítko a počítač.)

Přivést naše technologie na úroveň našeho vědomí je absolutně nevyhnutelný doplněk k tomu, přivést naše vědomí na úroveň technologie, čemuž jsme se doposud soustředěně věnovali.

Vědomí a technologie mají svůj průsečík v životním stylu jednotlivce. To je bojiště střetů a změn.

Celá komplexní technologie se musí nově přepracovat, a sice tak, že mimo proud života nesmí být na zemi žádná v provozu. Udržet zdraví celého tohoto organismu - nikoli jen individua - musí být první cíl všeho našeho snažení.

Jestliže všechny nástroje budou v tomto smyslu zkonstruovány a používány, postoupí lidská technologie uspokojivě do přítomnosti. Než se to však stane, zůstává nadále zcela nedostačující a musí se zničit, aby se mohla znovu zrodit.

Toto je kreativní proces.

Pusťme se do toho.

Naše dnešní technologie nevykazuje žádné chyby - není možné udělat chybu - je pouze jenom extrémně primitivním předchůdcem oné neuvěřitelně organické technologie, která je určena v tomto universu ke stvoření.

Nesmíme dovolit, aby se náš tvořivý génius nechal omezovat primitivními hračkami!

Nesmíme za žádných okolností uvíznout a ustrnout v minulosti, když je toho v přítomnosti ještě tolik udělat.

Kdybys chtěl začít vymýšlet nové technologie, musíš nejdříve odstranit všechny komplexní nástroje, neboť ony jsou chybnou koncepcí.

Všechny brilantní objevy a vynálezy naší doby jsme vykonali našima rukama, naším rozumem, našimi smysly za pomoci jednoduchých přístrojů a konceptů.

Toto je dnes právě tak pravdivé, jako to byla pravda v celé historii.

Mnohé z velkých objevů naší doby učinili ti, kteří byli citliví na řeč svého srdce a kteří dokázali naslouchat jiným a také ještě celé řiši života: stromům, ptákům, hmyzu, rybám, červům, řasám, oceánům, lesům, horám, pouštím a nebi:

Všemu vědomí na této planetě a celému životu, a nikoliv jen fragmentům vědomí druhu homo sapiens.

Nauč se vidět krásu, jestliže chceš potkat pravdu.

Uč se vidět opravdovost, chceš-li potkat krásu.

Nebe je v nás.

Všechno, co musíme udělat, je najít naše jáství, naše já vyslovit a manifestovat ho.

Tímto způsobem ho najdeme všude kolem nás.

Proč ještě déle čekat...?

Vzepři se každému, kdo by měl v úmyslu mít něco společného s nějakým národem nebo osobou nebo úřadem, který chce být bohatší namísto toho, aby rozšířil své vědomí: aby byl slavnější, místo aby byl otevřenější.

Nedělej nic, co by podporovalo tento nádor podobající se rostoucí rakovině.

Izoluj ho. Nech ho zemřít.

* * *

Energie vyplňuje celé universum.

Energie přichází a odchází.

Vědomí definuje energii.

V tomto vědomí se všichni dotýkáme všeho.

Dole znamená uvnitř.

Pravda se nachází uvnitř.

Privést ji do vědomí znamená stvořitelský akt.

Láska je potvrzením energie.

Nechává ji skrz nás vždy proudit.

A život je sebestvořující bytost plná energie, kterou nazýváme Bůh.

Já je jáství.

Samoodpovědné.

Soběodpovědné.

Tak už se konečně pust'.